

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. H.**
st. příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen **Mgr. Vratislav Tauber, advokát**
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2024, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-ZA20-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2024, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-ZA20-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní

ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem azylové žádosti žalobce je *obava z uvěznění kvůli protirežimní činnosti a současně snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR*.
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posouzení azylové žádosti vycházel zejména z výpovědi žalobce, jím doloženého spisového materiálu a dále z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení stran politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku.
4. Po provedeném správním řízení žalovaný neshledal, že by žalobce mohl v Bělorusku pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nezpochybnil fakt, že byl žalobce různým způsobem v ČR politicky aktivní a angažoval se proti režimu prezidenta Lukašenka. Neshledal ovšem, že by v přímé souvislosti se svou činností měl být běloruskými orgány pronásledován. Pravděpodobnost toho, že se tak stane, je velice nízká, neboť *k veškeré rozhodné činnosti docházelo na území ČR*. Přesto, že se běloruské státní orgány snaží eliminovat co nejvíce pro ně nepohodlných osob, nejsou schopny identifikovat všechny. Sledují proto především ty osoby, u kterých může být potencionální nebezpečí odporu vyšší, což není případ žalobce.
5. Pokud se týče žalobcovy *účasti na demonstracích* proti běloruskému režimu, které se uskutečnily v letech 2020 a 2021 v Praze a Brně, žalovaný uvedl, že žalobce na těchto veřejně nevystupoval a nijak se neangažoval. Pouze se účastnil většího shromáždění, které zpívalo písně. Jeho obavy, že při tom mohl být zaznamenán, jsou pak nepodložené. Navíc sám připustil, že mu za pouhou účast na demonstracích asi žádný postih nehrozí. V případě demonstrací na podporu Ukrajiny žalobce dle doložených fotografií postával v pozadí a na rozdíl od ostatních účastníků nedržel v rukou žádný transparent. Dokonce ani rodiče žalobce žádné potíže s režimem neměli, třebaže se matka žalobce v roce 2020 účastnila protivládní demonstrace přímo v Bělorusku.
6. Riziko pronásledování pak neodůvodňuje ani dosavadní *aktivita žalobce na sociálních sítích*, neboť existují způsoby, jak své aktivity definitivně smazat, aby již nebyly dohledatelné jinými uživateli. Tak to ostatně žalobce úspěšně učinil v létě 2022, když si jel do vlasti vyřídit nový cestovní pas. Žalobce nepatří mezi žádné významné blogery či podobné osoby, které by svými sděleními na sociálních sítích ovlivňovaly masy lidí. Proto nic nenasvědčuje tomu, že by o něj měly běloruské orgány takový zájem, aby se snažily zachytit jeho internetovou stopu i poté, co by obsah svých účtů smazal.
7. Jelikož okolnosti azylového příběhu žalobce ani ve vzájemném souhrnu nenasvědčují tomu, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona, žalovaný žalobci azyl ani doplňkovou ochranu neudělil.

III. Žaloba

8. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné. Namítal, že žalovaný vyhodnotil jeho azylový příběh nesprávně z hlediska podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
9. Žalovaný si neobstaral dostatečně aktuální a adresné informace o situaci v Bělorusku a zprávy, z nichž vycházel, nesprávně interpretuje. Z informací žalovaného vyplývá, že až do současnosti jsou osoby, jež se účastnily demonstrací v roce 2020, vyhledávány, přičemž není rozhodné, zda jde o vystupující nebo řadové účastníky. Zároveň nelze dovodit, že by se pronásledování mělo omezovat jen na osoby, jež se účastnily demonstrací přímo v Bělorusku. Informace žalovaného tak obavy žalobce z pronásledování kvůli účasti na demonstracích podporují.
10. Stejně tak žalovaný bagatelizoval obavy žalobce spjaté s jeho aktivitou na sociálních sítích. Jeho závěry nemají oporu v podkladech o zemi původu, které naopak svědčí o tom, že žalobce může být v důsledku své činnosti na sociálních sítích vystaven nebezpečí pronásledování. Z ničeho nevyplývá, že by digitální stopa, pokud by žalobce obsah na sítích smazal, nemohla být ze strany běloruských úřadů dále zachycena. Žalobce uvedl příklady sankcionování šíření protirežimního obsahu v digitálním prostředí v Bělorusku a odkázal i na související soudní judikaturu.
11. Žalovaný se dostatečně nezabýval ani tím, jestli by žalobcova obava z pronásledování nemohla být založena již na základě toho, že dlouhodobě pobýval na území ČR, jakožto země, která je součástí demokratického západu, s nímž se Lukašenkův režim snaží omezit vztahy. V případě žalobce hrozí reálné riziko, že se o něj bude zajímat běloruská KGB, která o něj projevila zájem již dříve v souvislosti s demonstracemi v letech 2012 a 2013.
12. S ohledem na shora uvedené důvody žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. V rámci **vyjádření ze dne 16. 10. 2024** žalovaný popřel důvodnost žalobních námitek a odkázal na rozhodné pasáže svého rozhodnutí, v nichž se námitkami žalobce zabýval. Po provedeném dokazování žalovaný nezjistil, že by žalobce mohl být v zemi původu pronásledován z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
14. Povinnost žalovaného zjistit skutečný stav věci je dána pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Jako podklad pro vydání rozhodnutí přitom žalovaný využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru taktéž širokou škálu informací o zemi původu, s nimiž se žalobce seznámil, a přihlédl i k žalobcem doloženým materiálům. Jeho nynější značně obecné námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí tak proto nejsou způsobilé správnost napadeného rozhodnutí zpochybnit. Žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.
15. V **replíce ze dne 13. 11. 2024** žalovaný uvedl, že nebylo nutné, aby se k podkladům rozhodnutí vyjadřoval, jestliže v řízení popsal úplně a pravdivě svůj azylový příběh a své vyjádření podpořil dostupnými důkazy. Za takové situace bylo na žalovaném, aby si za účelem unesení důkazního břemene pro své rozhodnutí obstaral dostatečně adresné a aktuální informace o zemi původu. V této souvislosti žalobce odkázal na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

V. Správní spis

16. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 3. 2024 a z protokolu o pohovoru k předmětné žádosti z téhož dne. Dále žalovaný do správního spisu zařadil i fotografie a printscreeny plateb předložené žalobcem, jakož i článek z webu iRozhlas „*Bělorusové vyřídí cestovní pasy už jen ve své zemi. Mnozí se ale bojí uvěznění.*“ ze dne 9. 1. 2024. Současně je ve správním spisu obsažen i úředně ověřený překlad rozhovoru žalobce pro internetový server Kyky.org ze dne 2. 6. 2023.
17. Za účelem posouzení aktuální bezpečnostně-politické situace v Bělorusku a vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do správního spisu tyto podklady:
 - Informaci OAMP: Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 25. 6. 2024;
 - Informaci OAMP: Bělorusko: Situace účastníků protestů z roku 2020, Kontroly na bělorusko-ruských hranicích, Situace běloruských občanů po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Monitoring sociálních sítí a kontrola telefonů, Vojenská služba, Pluk Kalinovského a dobrovolnické sbory na Ukrajině ze dne 23. 4. 2024 a;
 - Informaci OAMP: Bělorusko: Nadace BYSOL: Dárcovství, bezpečnostní aspekty, případy stíhání ze dne 12. 10. 2023.
18. S podklady pro rozhodnutí se žalobce osobně seznámil dne 28. 6. 2024 a pořídil si jejich kopie s tím, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 14 dnů, což neučinil. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
22. Žaloba **není důvodná**.
23. V nyní řešené věci je mezi účastníky sporné výhradně naplnění zákonných podmínek ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého platí, že: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“. Aby

mohl krajský soud posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí, ověřil skutková zjištění provedená žalovaným v posuzované věci.

24. Ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 3. 2024 přitom zdejší soud zjistil, že žalobce je běloruské státní příslušnosti i národnosti. Je schopen se dorozumět v běloruském, ruském a českém jazyce a z hlediska náboženského přesvědčení je katolík. Žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany či skupiny, ale po prezidentských volbách v roce 2020 se politicky angažoval. Konkrétně *v Brně pořádal setkání a byl aktivní na sociálních sítích*. V ČR žalobce pobývá od roku 2013, přičemž dříve zde měl udělený pobyt za účelem studia a zaměstnání. Naposledy žalobce z vlasti do ČR vycestoval autobusem v roce 2022, *kdy si byl v Bělorusku vyměnit svůj cestovní doklad*. Žalobce nikdy nečelil trestnímu stíhání ani nebyl odsouzen za spáchání trestného činu. Zpět do vlasti se žalobce bojí vrátit z důvodu, že byl aktivní proti režimu prezidenta Lukašenka a má obavu z uvěznění. V ČR chce zůstat, protože zde má partnerku ukrajinské státní příslušnosti, která si tu podala žádost o trvalý pobyt. Žije zde již více jak 10 let a cítí se v ČR bezpečně.
25. V rámci pohovoru ke své žádosti ze dne 15. 3. 2024 žalobce dále uvedl, že z Běloruska původně vycestoval proto, že se mu nelíbila tamější situace a měl problémy v práci. Současně vypověděl, že když se v roce 2013 pozdravil během demonstrace se svým známým, byl předvolán k podání vysvětlení na personální oddělení, kde byl přítomen taktéž pracovník KGB, jenž jej přemlouval ke spolupráci. Při vycestování z Běloruska v roce 2013 žalobce žádné problémy neměl a *do vlasti se opakovaně vracel navštívit známé a příbuzné*, naposledy v létě 2022, kdy se tam zdržel asi dva týdny. Ohledně své protirežimní činnosti žalobce upřesnil, že ještě před volbami v roce 2020 finančně podporoval nadaci BYSOL a dále se účastnil i několika demonstrací v Praze a Brně, vždy jako řadový účastník. Když pak protirežimní protesty skončily, začal se účastnit mítinků na podporu Ukrajiny. Vedle toho byl žalobce aktivní na sociálních sítích Telegram, Facebook a VKontakte, kde komentoval dění v Bělorusku a přeposílal též různé příspěvky. *Veškerou svou aktivitu na sítích však žalobce smazal předtím, než jel v létě 2022 do Běloruska*. Nechal si jen veřejný profil na Telegramu a Facebooku. Žalobce vyjádřil přání zůstat v ČR, kde plánuje v budoucnu založit rodinu.
26. Krajský soud vyhodnotil informace, které žalobce v průběhu správního řízení poskytl, a dospěl k závěru, že žalovaný vyhodnotil azylový příběh žalobce přezkoumatelně a v souladu se zákonem, pokud v žalobcově příběhu nezjistil důvody svědčící pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle zdejšího soudu žalovaný poskytl dostatečně přesvědčivé a logické zdůvodnění, proč jednotlivé (politicky motivované) aktivity žalobce vyvíjené v průběhu jeho pobytu v ČR ani ve vzájemném souhrnu nezavdávají domněnce, že by žalobce v případě návratu zpět do vlasti mohl být za svou činnost pronásledován ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
27. Na tomto místě krajský soud jen ve stručnosti připomíná, že správní orgán je povinen zjišťovat stav věci v rozsahu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany vycházejících z výpovědi žadatele učiněné v azylovém řízení, jež *vždy představuje primární zdroj informací* (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, či dále i usnesení téhož soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je to právě žadatel, kdo nese povinnost tvrdit a v potřebném rozsahu i prokázat všechny podstatné okolnosti jeho azylového příběhu tak, aby mohla být jeho

žádost správně a úplně posouzena. Úkolem správních orgánů je naopak *obstarat si na základě výpovědi žadatele podklady nezbytné pro posouzení žádosti*, jimiž jsou především dostatečně kvalitní informace o zemi původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).

28. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný hodnotil azylový příběh žalobce v celé jeho šíři a věnoval se všem podstatným okolnostem, jež žalobce ve správním řízení sdělil. Své závěry přitom žalovaný vystavěl na řadě zpráv o zemi původu, které z věcného, osobního i časového hlediska dopadají na případ žalobce (řeší zásadní okolnosti jeho azylového příběhu) a umožňují jeho tvrzení zasadit do kontextu situace v zemi původu. O relevanci, aktuálnosti a dostatečné podrobnosti shromážděných zpráv proto krajský soud nemá pochybnosti. Současně pak zdejší soud neshledal, že by žalovaný předmětné informace nesprávně interpretoval, resp. vyložil jejich obsah v neprospěch žalobce (viz dále).
29. Pokud žalobce namítal *nesprávné posouzení své účasti na demonstracích*, zdejší soud konstatuje, že se žalovaný touto otázkou podrobně zabýval, přičemž hodnotil možné azylově relevantní dopady spojené s účastí žalobce nejen na demonstracích zaměřených proti běloruskému režimu v čele s prezidentem Lukašenkem, tak těch, jejichž cílem bylo vyjádřit podporu Ukrajině před invazí ze strany Ruské federace. Žalovaný přitom upozornil zejména na to, že se veškeré demonstrace *konaly na území ČR*, a nikoli v Bělorusku, kde je riziko postihu demonstrantů značně vyšší. Zároveň žalovaný zohlednil skutečnost, že se žalobce demonstrací *vždy zúčastnil jako řadový člen*, který pouze zpíval písně a připojil se k průvodu městem. Žalobce nezastával funkci organizátora a během protestů ani nijak veřejně nevystupoval. Jeho pasivní roli konečně dokládají i jím předložené fotografie, na nichž žalobce pouze postává v pozadí uprostřed skupiny osob, přičemž na rozdíl od většiny protestujících *nedrží v ruce žádný transparent či vlajku* a je otočen stranou. Tyto skutečnosti dle zdejšího soudu výrazně snižují šance na to, aby se žalobce dostal do hledáčku běloruských bezpečnostních složek a čelil po návratu do vlasti z jejich strany pronásledování.
30. Co se týče námitky žalobce, že žalovaný zcela pominul skutečnost, že se jeho matka zúčastnila protirežimní demonstrace přímo v Bělorusku, pak tato otázka bezprostředně nesouvisí s hlavní linií žalobcovy příběhu, jíž jsou jeho protirežimní aktivity na území ČR. Proto se jí žalovaný nemusel zabývat. Nadto, třebaže rodiče žalobce měli dle jeho tvrzení vždy vystupovat proti prezidentu Lukašenkovi (a matka se zúčastnila i povolební demonstrace v roce 2020), dle výpovědi žalobce nikdy žádné zásadní problémy s režimem neměli a žijí v Bělorusku zcela běžný život.
31. Současně z Informace OAMP: Bělorusko: Situace účastníků protestů z roku 2020 ze dne 23. 4. 2024 nelze dovodit, že by žalobci v příčinné souvislosti s jeho účastí na demonstracích v ČR reálně hrozilo pronásledování. Z citované informace vyplývá, že předmětem zájmu běloruských bezpečnostních složek *jsou především ty osoby, které se účastnily povolebních protestů přímo v Bělorusku* a při té příležitosti byly místními úřady identifikovány. Většina z velmi velkého počtu zadržených osob navíc byla brzy propuštěna, aniž by s nimi bylo zahájeno jakékoliv správní či trestní řízení. Ani v této informaci tak nelze spatřovat oporu pro žalobcem tvrzené obavy.
32. Konečně zdejší soud poukazuje i na vyjádření samotného žalobce, který při pohovoru k azylové žádosti připustil, že mu za jeho účast na protestech v ČR nejspíš žádný trest

nehrozí. Vzhledem k tomu, že pak dle ustálené judikatury správních soudů pouhá účast na protivládní demonstraci (a to i v domovské zemi žadatele) a následné přizvání k podání vysvětlení *není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58), shledal krajský soud námitku žalobce nedůvodnou.

33. Stejně tak se krajský soud neztotožnil ani s námitkou stran *nesprávného posouzení aktivit žalobce na sociálních sítích*. Pokud žalobce v průběhu azylového řízení vyslovil obavu z pronásledování kvůli svým aktivitám na sociálních sítích, kde komentoval vývoj dění v Bělorusku po prezidentských volbách v roce 2020, pak krajský soud připomíná, že žalobce *veškerý svůj dřívější obsah na sociálních sítích Telegram, Facebook a VKontakte smazal*. Dle své výpovědi tak učinil již v roce 2022 předtím, než vycestoval do vlasti za účelem výměny cestovního dokladu. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že během tohoto pobytu (který trval cca dva týdny) neměl žalobce s běloruskými úřady žádné problémy a po zdárné výměně cestovního dokladu mu bylo umožněno překročit státní hranice a bez obtíží vycestovat zpět do ČR. To nepochybně svědčí o úspěšném smazání protirežimního obsahu, neboť pokud by měly běloruské úřady či bezpečnostní složky k tomuto obsahu nadále přístup, je silně pravděpodobné, že by události tímto způsobem neproběhly.
34. Z téhož důvodu je třeba odmítnout odkazy žalobce na dřívější judikaturu zdejšího soudu (zejm. rozsudky ze dne 29. 5. 2023, č.j. 34 Az 19/2022 - 55, a ze dne 11. 9. 2023, č.j. 34 Az 38/2022 - 66, resp. v ní citované zprávy o zemi původu, které řeší zejména *situaci aktivních uživatelů* sociálních sítí a tzv. blogerů. V obou citovaných věcech však šlo zejm. o obavy žadatelů z nástupu vojenské služby v Bělorusku a z jeho případného zapojení do války na Ukrajině. O to však v nyní posuzované věci nejde. Co se týká rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2023, č. j. 34 Az 40/2022 - 66, tak v této věci žadatel protestoval na demonstracích proti Lukašenkovu režimu v Bělorusku, a nikoliv v ČR, ovšem nakonec rozhodovacím důvodem pro zrušení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byla rovněž obava z nástupu vojenské služby.
35. K výkladu informací o zemi původu použitých v uvedených věcech krajský soud dodává, že tyto zprávy skutečně připouští, že běloruské státní orgány mohou monitorovat aktivitu na sociálních sítích a v určitých případech mohou i běžní uživatelé čelit z jejich strany postihu. Není to však případ žalobce, který již obsah, kvůli němuž se ve vlasti obával pronásledování, v minulosti smazal a ve správním řízení tyto aktivity nedokázal vůbec dokumentovat. V současnosti má žalobce již jen veřejné profily na Telegramu a Facebooku, kde čas od času (na Facebooku pouze sporadicky) komentuje různé věci týkající se Běloruska a Ukrajiny. Kdyby se přitom obával postihu i za tyto aktivity, nic mu nebrání, aby před návratem do vlasti i tento obsah definitivně smazal, jak to již jednou úspěšně učinil. Krajský soud tedy nenahlíží na žalobce jako na skutečného protirežimního aktivistu, ale pouze účastníka diskusí o poměrech v Bělorusku.
36. Konečně k námitce žalobce, že smazání obsahu sociálních sítí nemusí být vždy účinné, protože běloruské orgány mohou digitální stopu i tak zachytit, pak krajský soud odkazuje na Informaci OAMP: Bělorusko: Monitoring sociálních sítí a kontrola telefonů ze dne 23. 4. 2024. Z ní plyne, že „*v současné době existují způsoby, jak aktivity na sociálních sítích včetně komentářů a lajků vymazat, aniž by byly dohledatelné jinými uživateli*“ (viz bod 6 citované informace). Za situace, kdy žalobce obsah předmětné informace nijak nezpochybnil a naopak okolnosti jeho azylového příběhu poznatky uvedené v informaci

podporují (srov. bod 33 rozsudku), má zdejší soud údaje v dané informaci (vycházející z většího množství zdrojů) za věcně správné a ověřené. Ani této námitce tak krajský soud nepřisvědčil.

37. Stran poslední námitky, že *azylově relevantní může být i jen samotná délka dosavadního pobytu žadatele v ČR*, pak zdejší soud uvádí, že institut azylu ve smyslu zákona o azylu je institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu před pronásledováním či jeho hrozbou pouze z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43). Mezi tyto důvody přitom nespadá délka předchozího pobytu žadatele na území ČR, přičemž tuto skutečnost dle judikatury tradičně nelze považovat ani jako důvod pro udělení (národního) humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Azs 293/2016-38). Tyto závěry přitom nevyvrací ani odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2023, č. j. 34 Az 19/2022-55, kde se krajský soud otázkou délky pobytu žadatele na území ČR jako azylově relevantní skutečností podrobněji nezabýval a nešlo o nosný důvod citovaného rozsudku.
38. Jestliže se jedná o hodnocení situace osob vracejících se do Běloruska po dlouhodobém pobytu v zahraničí, z Informace OAMP ze dne 23. 4. 2024 založené ve správním spise plyne, že *„pokud osoba nefiguruje v některé z databází obsahujících informace o kritických režimu nebo proti ní nebylo zahájeno trestní řízení, žádný postih jí nehrozí.“* Zdejší soud uvádí, že žalobce ve vlasti nikdy nečelil trestnímu stíhání ani tam nebyl odsouzen za trestný čin. Současně nelze pominout fakt, že se do Běloruska od svého vycestování opakovaně vracel (od roku 2013 se do vlasti vrátil minimálně třikrát, přičemž zde vždy strávil několik týdnů). S ohledem na okolnosti řešené věci a tvrzení žalobce pak nebylo nezbytně nutné, aby žalovaný do správního spisu zařadil další zprávy, jež by se situací navrátilců do Běloruska podrobněji zabývaly.
39. V neposlední řadě hodnotí krajský soud jako nedůvodné i obavy žalobce týkající se zájmu KGB o jeho osobu. Žalobce v rámci správního řízení jen zmínil, že byl v roce 2013 jednou předvolán na personální oddělení k podání vysvětlení, u čehož byl přítomen též pracovník KGB, který jej měl přesvědčovat ke spolupráci. I když však tuto žalobce odmítl, dle jeho tvrzení to nemělo na jeho další život žádné negativní dopady (viz výše) a s daným pracovníkem se již nikdy nesetkal. Za těchto okolností proto krajský soud považuje veškeré obavy žalobce v tomto směru za ryze hypotetické a postrádající potřebné vazby na jádro předkládaného azylového příběhu.
40. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný hodnotil azylový příběh žalobce komplexně a zohlednil ve smyslu zásady individualizace všechny podstatné okolnosti, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Pro účely svého hodnocení si žalovaný opatřil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu, jež adekvátně využil. Krajský soud souhlasí s tím, že azylový příběh žalobce není natolik silný, aby odůvodňoval udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

42. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

